

Vše plyne. Není to tak dávno, kdy jsem viděl Ondřeje Brzobohatého jako člena velmi dobré kapely Bůhví v Divadle Za plotem v Praze 8. Mezitím ale anketa Český slavík, dříve Zlatý slavík, dospěla do svého dalšího ročníku. Pro vyhlášení vítězů již nestačí stará neklimatizovaná Lucerna, ale jako důstojnější prostor byla shledána Státní opera, kdysi dávno Německá opera. Na jejím pódiu suverénně zářil Ondřej Brzobohatý jako bavící moderátor. Atmosféra vyhlášení vítězů Slavíka tak nějak vyjadřovala celkovou úroveň kultury, kterou po 23 letech od roku 1989 máme. Samozřejmě lze namítnout, že žádná anketa či statistika není přesným údajem o počtu chladniček, praček, náladě obyvatel či není výpovědí, kdo je v tomto království nejhezčí a nejlepší. Nicméně názor se vytváří skládáním střepů a střípků a jedním takovým spíše střepem než střípkem Český slavík je. Když časopis Mladý svět uvedenou anketu pod názvem Zlatý slavík zahájil, kralovaly na populární scéně mužné a nádherné hlasy Jiřího Vašíčka a Rudolfa Cortéze, dej jim pánbůh nebe. Jenže přišla éra mladého vyučeného elektrikáře z ČKD se zlatem v hrdle, jemuž daly sudičky do počátku kariéry písně Jiřího Šlitra a Jiřího Suchého a vše bylo jinak. Karel Gott se v podstatě z trůnu krále popu nedal sestřelit bez ohledu na režim, způsob hlasování či název ankety. Jen občas se objevil někdo, kdo se pokusil o převrat, ale bylo to jen dočasně - tedy dočasně v původním slova smyslu. Vzpomínal jsem, a to mi dělá čím dál větší problém, zda do vlády KG zasáhl výrazně někdy nějaký písničkář. Pokud mezi písničkáře nepočítáme éru vynikajících balad Václava Neckáře, napadl mě pouze brněnský Bob Frídl, který jako písničkář začínal. Ten se v první polovině sedmdesátých let minulého století líbil hlavně děvčatům. Na druhé straně mě vždy vrtalo hlavou, kdo dal dva až tři hlasy zpěváku Pavlu Liškovi, členu předsednictva ÚV SČSP, který body a hlavně bony získával u svých fanoušků v SSSR a ve Vietnamu. Liška se pravidelně umísťoval na posledním či předposledním místě, pronásledován Josefem Zímou. Po roce 1989 se po krátké stagnaci pop music otřepala a postupně se národ vrátil „ke sbírání „céček“ a jiných „poupat“. S odstupem času hraje čím dál větší roli nostalgie. Jen ten náš Karel Gott vždy čněl jako maják a ikona. Představa, že by Gottovi, Hůlkovi, Davidovi šlapali na paty Mertové, Třešňákové, Janouškové či Nohavicové, patří do říše bájí. Jenže tento rok vystoupil na slavičí Olymp poprvé mladý muž, řazený mezi písničkáře a jak napsal Blesk, umělec burcující národ podobně jako kdysi Karel Kryl. Pravdou je, že Tomáš Klus neprošel ohněm Super starů a jiných starů, byť má zcela jistě manažerské pozadí. Nicméně, aniž bych Tomáše Kluse rozebíral, což jsem již několikrát učinil, je otázkou, zda se v tom našem hlasovacím rybníčku neblýská na jiné, neříkám lepší časy? Kdysi dávno stál na jevišti hubený zubatý kluk s knedlíkovou výslovností, nicméně s belcantem od pánaboha. Stojí na jevišti pořád, byť o něco starší. Takže milá obci folkařská, myslíš si, že se v té anketě plnící stránky bulvárů letos cosi stalo, nebo bude národ, slovy recenzentů, hledat v příštím roce místo Tomáše Kluse jiného plyšáka, šlapající na přezky naší legendě?